REDACȚIUNEA,
Administrațiunea și Tipografia
Brașov, piața mare nr 30.
TELEFON Nr. 226.
Scrisori nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se retrimit.
Inserate
se primesc la Administrațiune Brașov și la următoarele
BIROURI de ANUNȚURI:
In Viena la M. Dukes Nachf., Nux. Augenfeld & Emeric Lessner, Heinrich Schalek, A. Oppelik Nachf., Anton Oppelik. În Budapesta la A. V. Goldberger, Ekstein Bernat, Iuliu Leopold (VII Erzsébet-körut).
Prețul inserțiunilor: o serie garmond pe o coloană 10 bani pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoială. — RECLAME pe pagina 3-a o serie 20 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LXXI

GAZETA apare în fiecare zi
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor.
N-rii de Duminecă 4 cor. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 fr. pe an.
Se prenumeră la toate oficiile poștale din întru și din afară și la d-nii colectori.
Abonamentul pentru Brașov;
Administrațiunea, Piața mare târgul Inului Nr. 30. etagiu I. Pe un an 20 cor., pe șase luni 10 cor., pe trei luni 5 cor. Cu dusul acasă: Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor. — Un esemplar 10 bani. — Atât abonamentele, cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 10. Brașov, Duminecă 13 (26) Ianuarie 1908.

Vremuri schimbate.

Ceea ce se petrece acum în parlamentul ungar, mișcarea pornită de la guvern pentru revizuirea regulamentului camerei și rezultatele ei, între cari cel mai nou este compromisul cu disidenții, ne fac impresiunea, că a trecut o ocazie din cele mai favorabile nefolosită și neesploatată de naționaliștii din dietă, pentru ca să silească pe acest guvern să înceteze de-a umbla cu doi bani în trei pungi și să se vadă constrâns de a face concesiuni însemnate, cari ar fi grăbit c'un pas soluțiunea cestiunei naționalităților.

Disidenții maghiari, cari sunt mai puțini la număr decât deputații naționaliști, dacă aceștia ar fi procedat cu toții solidar, abia au amenințat serios cu obstracția în contra proiectelor de lege a recruților și au și dobândit un compromis cu guvernul, care le-a făcut mari concesiuni.

Mai întâi de toate s'a suspendat chestiunea revizuirei regulamentului și s'a hotărât să se chieme o nouă conferință a tuturor partidelor pentru desbaterea ei. Apoi s'a stabilit ca condițiuni pentru a înceta cu obstrucția asupra cestiunilor militare ca imediat să fie puse la ordinea zilei în cameră proiectele privitoare la regularea de posesiune în Transilvania, la schimbarea organizației judecătorești și la cassarea dărei impozitului pe câștig clasa a doua. S'a stabilit apoi ca afară de aceste proiecte să nu se desbată altele până la încheierea sesiunei delegațiunei, să se convoace apoi din nou conferența tuturor partidelor asupra planului de revizuire a regulamentului. In fine deputații opoziționali își rezervă mână liberă față cu revizuirea regulamentului.

Intr'aceea s'a primit cunoscuta propunere a deputatului orașului Szolnok, Emil Nagy. Acesta a făcut istoricul nizuințelor pentru asigurarea supremației maghiare, arătând c'a sosit momentul, ca după ce regulamentul camerei și-a împlinit chiemarea sa de-a aduce la putere guvernul național Wekerle — Kossuth — Apponyi — Andrassy, este acuma neapărat de lipsă pentru apărarea acelei supremații a se face revizuirea acestui regulament, ca nu cumva să se întoarcă foaia în împrejurările nouă și să se poată folosi de el și națiunile nemaghiare în favorul lor și al aspirațiilor lor.

Propunerea lui Emil Nagy a fost primită în contra voturilor naționaliștilor și a disidenților maghiari. Firește că de aici, după declarațiile făcute în ședința premergătoare, nu resultă că disidenții s'ar fi aliat cu naționalitățile, ci au votat cum au afiat de bine și s'au *întâlnit* numai cu naționalitățile la vot. Au rămas însă în mare minoritate cei ce au votat contra. Și președintele Iusth a avut satisfacția, ca odinioară la 1904 Perczel, de a enunța că propunerea de revizuire s'a primit c'o majoritate covârșitoare, fără ca să se fi fâlfâit vre-o batistă.

S'au schimbat vremurile. Atunci a trebuit să cadă revizuirea și să fie răsturnat Perczel cu guvernul Tisza cu tot, ca să vie la putere koșuthiștii cu guvernul lor zis național. Și acum ca să fie sdrobite națiunile nemaghiare, dar mai cu samă ca să poată rămânea la putere guvernul național, și aderenții lui la osul de ros, trebue să se facă revizuirea odinioară, atât de mult combătută. Și se va face.

De vor avea folos suprematiștii de azi și cât folos vor avea din aceasta revizuire, va decide viitorul cel mai apropiat. Ei se înșală însă amar dacă cred că printr'asta au pus drugul la poarta, pe care voesc să între națiunile nemaghiare în imperiul libertății și al dreptății.

Nimic nu mai poate astăzi să oprească în loc mersul desvoltărei acestor popoare mult încercate și nedreptățite. Il va mai putea stânjeni pe un timp oarecare, dar victoria finală a cauzelor va fi neînlăturabilă.

Din clubul naționalist. — Ziarele maghiare publică următorul comunicat, ce se zice că l'a lansat clubul deputaților naționaliști: Clubul naționalist dietal azi (Joi) n'a ținut ședință formală. Cei mai mulți membrii ai partidului au plecat acasă, pentru a se putea întoarce și a putea petrece în Budapesta în tot decursul pertractării regulamentului camerei. Declarația contelui Andrassy despre eventuala disolvare a dietei, publicată în aproape toate foile maghiare, n'a spăriat și nici n'a surprins pe deputații naționaliști. Semioficiosul ministrului de interne a publicat cu câteva zile înainte această probabilitate, cu care partidul naționalist a fost deja în clar. Tendința cunoscută prea bine a guvernului e: de a strânge în margini tot mai înguste terenul de validitare al naționalităților și în deosebi asuprirea partidului naționalist dietal. Din acest scop s'a născut trebuința revizuirei regulamentului și se pregătește, având-l în vedere, la ministerul de interne proiectul despre sufragiul universal. Dacă în general se poate disolva camera înainte de sancționarea legii referitoare la sufragiul universal, ceea-ce în sânul partidului naționalist se ține de-o imposibilitate politică, — atunci nu încape îndoială, că și de acest mijloc se va folosi. Aceasta însă tocmai partidului naționalist nu-i va strica. Deputații naționaliști trimiși acasă în mijlocul luptei, se vor reîntoarce în tot cazul întăriți în număr și hotărâre.

O propunere, care nu este de loc originală.*)

Influința, pe care o exercită pressa asupra ideilor și preocupațiunilor contimporane, — nu se poate nega de nimeni. Ziarul favorit, pe care îl cetim zilnic, ne impune pe neștiute, un anumit fel de a vedea și de a judeca lucrurile. De câteori nu ni se întâmplă să ne mirăm, cum ziarul »nostru« nimerește cuiul în cap, cum zice tocmai ce-am fi zis și noi, cum spune lămurit aceea ce într'o formă mai puțin deslușită am simțit și noi în cazul dat, în situația nouă ce s'a ivit.

De obiceiu suntem de credința, că ziarul s'a inspirat din crezul nostru obștesc, din opinia noastră, a tuturor cetitorilor ei, adecă din sentimentul public.

Dar aceasta este o amăgire.

Căci — în cele mai multe cazuri — se 'ntâmplă tocmai contrarul.

Nu opinia cetitorilor a îndrumat condeiul ziaristului, nu pulzul publicului a fost pipăit de ziar — Doamne, care ziar mai are timp să pipăe pulzul publicului și să aștepte cu judecata sa, când chestia momentană trebue aprețiată momentan — nu!

Ci tocmai dimpotrivă.

Ziarul nostru — ori care ar fi —, îndeletnicit a judeca lucrurile după sistemul său propriu de-a vedea și de a judeca — sistem, care prin lectura zilnică, s'a sugerat și lumei cetitorilor săi, — a judecat de obiceiu în mod spontan situația, și noi cetitorii ne însușim judecata lui.

Așa dar nu opinia generală s'a cristalizat și concretizat în ziar, ci opinia concretă a ziarului nostru predilect s'a generalizat și în 24 de oare s'a făcut opinie publică.

Ori cât s'ar trage la îndoială de către doctrinari acest fapt, — el este și rămâne adevărat, — dacă nu pentru toți, — la tot cazul pentru imenza majoritate a publicului cetitor.

Nu încape îndoială, de altă parte, că raportul dintre ziar și public nu este unilateral. Un ziar nu poate scrie *orice*, și totuși să-și mulțumească publicul. Căci sunt cazuri destule, când abonamente se revoacă, numere se retrimit și veștejeli se furnisează ziarului din partea cetitorilor săi proprii. Dovadă, că este o opinie publică, care cu toată sugestia zilnică a pressei, nu se lasă călcată, că este o judecată la cei din afară, care nu sufere să fie jicnită sau strâmbată.

Nu ca să neg acest lucru, scriu eu aceste rânduri.

Dar voi să scot la iveală faptul, că cu cât ziarul »este mai bun«, cum se zice, adecă cu cât stăm noi publicul cetitor mai mult sub puterea lui de sugestie, — cu atât suntem expuși mai mult la primejdie,

---

*) Dăm loc articolului de mai sus, care ventilează o temă pe cât de interesantă pe atât de actuală. Nu mai încape îndoială, că suntem cu plăcere gata a deschide coloanele ziarului nostru, discuției asupra întrebării, ce o pune autorul, și ne va părea bine să vedem participând la ea cât mai mulți amici ai progresului poporului nostru.
— Red.

FOILETONUL »GAZ. TRANS.«

Într'un an.

— Fine —

Cinci harabale erau încărcate. Flăcăii trecură și 'n odaia ceealaltă, scoaseră dulapurile, paturile, tot. Apoi începură să încarce butoaiele; patru erau în dos, supt un șopron, și trei în pivniță.

Dar Moș Simeon se gândi la hambar; spuse crâșmarului în batjocură:

— Jupâne, deschide hambarul să-ți încărcăm și sacii cu popușoi și grâu... că trebue să fi făcut mulți anul trecut...

Până la amiază harabalele erau ticsite. Și porniră. Boii urniră poverile din greu. Sătenii le înconjurară, ca la nuntă; un rezervist alergase și luase dela primărie goarna, turtită, hodorogită de lovituri, se întorsese într'un suflet, și când harabalele se urniră din loc, dânsul sună *rezerva*, prelung; chiotele țâșniră ascuțite din piepturi; un călăraș cu schimbul strigă:

— M'am dus, măă!

Și veselia cuprinse pe toți. Crâșmarul era amețit, în cap parcă-i urla o dihanie ce se ascunse acolo; Malca plângea în pumni, de-asupra bocluculul, în haraba.

Moșneagul spuse lui Moișă:

— Hei! halal să-ți fie, jupâne; amu se chiamă că te-ai *liberat* și mneatale.

Flăcăii râdeau; la poarta țarinei, sătenii se întoarseră, și drumeții rămaseră singuri. Merseră așa o bucată de vreme; atunci un flăcău trase pe moșneag de mână, și-i șopti la ureche:

— O s'adormim, moșule. Ia vezi, mai chitește ceva.

Moșneagul gândi o clipă, apoi parcă se hotărâ, și, ca și când se vorbise mai dinainte cu cineva, spuse:

— Așa!

Apoi se opri. Stătură și ceilalți. Bătrânul puse mâna de-asupra ochilor și se uită în lungul drumului. Harabalele veniau încet, unele după altele.

Crâșmarul îl ispiti cu ochii, ca și când vroia să-i ghicească gândurile.

Moș Simeon zise, mirat, către flăcăi:

— Măi da lung șirag! încurcăm amarnic drumul!

Apoi puse mânile pâlnie și strigă la unul din cărăuși:

— Măă! Gligore! țipă 'n urmă lui A Măndoaei și lui Petrache, să se 'ntoarcă 'n sat cu sacii ceia de grâu.

Pe urmă vorbi crâșmarului:

— Ce zici, jupâne, grâu din cele două hărabăli tot era a oamenilor! Te-o mai stingheri de geaba acasă. Ș'apoi mai scurtăm șiragul!

Flăcăii tușiră și-și dădură cu cotul. Crâșmarul înghiți în sec, dar nu putù spune nici un cuvânt. Deodată, par'că i-se desșartă ceva din piept. Sufletul îl îndeamnă să plângă, dar mintea, obișnuită să socotească împrejurările, îl sfătuia, îi arăta că mare lucru nu era doar două care cu grâu. Și Moișă se gândi repede la miile de franci puse, așa de bine, la adăpost, în lăzile casei de economie din Roman. Lupta între frică și judecată totuși îl obosia, îl durea. Glasul unui flăcău îl făcù să tresară.

— E cald de foc, par' că-i vară, zise flăcăul scoțindu-și pălăria și ștergându-se pe frunte de sudoare...

Moș Simeon îi luă vorba din gură:

— Amarnic de cald!

Apoi îi trecu un gând prin cap, și, cu înțeles la băetani, zise crâșmarului:

— Ii cald, jupâne; ești o apă. Ia scoateți surtucul de pe dumneata, că n'ai să mai poți merge.

Crâșmarul își strânse, repede, fără să vree, haina la piept; dar Moș Simeon nu-i dădu vreme de gândit, se 'ntoarse spre flăcăi:

— Ce stați, mă, ajutați jupânului să-și scoată surtucul.

Și făcù din ochiu.

Atunci crâșmarul se lăsă să-l desbrace. Moșneagul lua haina și o puse pe umăr; era grea, în buzunar sunau banii. Moșneagul râdea într'ânsul, se prefăcea că nu vede pe Moișă, și numai cu coada ochiului trăgea din când în când spre dânsul.

Crâșmarul se uitase dintru 'ntâiu speriat, sufletul iar i-se strânsese, apoi îi umplu trupul de spaimă, — în buzunar avea vre-o două mii de franci. Ce-ar fi fost să rămâie fără de ei! Apoi mintea iar îl sfătui, și ca și atunci, când înțelesese că trebuia să se mute, pricepù și acum că trebuia să facă tot ce i-se zice, să îndeplinească gustul moșneagului, fără nici o altă frică; dacă era vorba să-i iee banii, sau să-l bată, apoi o făceau acolo, pe loc, când dânsul se închisese în odaie. Gândurile aceste îi alungau frica, îi vărsau raze de nădejde în sufletul stâmpărat acum. Și când glasul Malcăi îi izbi urechia:

— Moișe, ce ți-ai scos haina, ai să răcești!

Crâșmarul îi răspunse, apăsat, cu înțeles:

— Ce? tu nu simți ce cald, ce cald e!

Moș Simeon se legă de ce spusese femeia: se 'ntoarse către flăcăi:

— Ce tot îi dați că-i cald. Are dreptate jupâneasa; mie mi i frig. Iacă zău, te pomenești că răcește jupânu, pin pădurea Strungăi... Ia îmbracă-te, jupâne.

Și-i întinse surtucul. Dar moș Simeon era pornit pe glume și fiind-că văzù pe mâna unui băietan o sarică, pe care acesta o ducea la târg, să o vândă, bătrânul i-o luă, apoi o trânti în spatele crâșmarului:

— Hai, pune-o și pe asta, să nu te

de-a fi sau de a ne face un mediu excelent de sugestie.

A fi însă un excelent mediu de sugestie nu însemnează tărie în nici un senz. Mediul bun nu are voinţa sa, mediul bun nu are tărie şi putere de a rezista, mediul bun nu ştie judeca independent, mediul *bun* este totdeauna o unealtă în mâna altuia.

Ziarul bun — lucru paradox — o fi luminând mintea cetitorilor, o fi lărgind orizontul lor de cunoştinţe — dar le trândăveşte judecata, le slăbeşte voinţa şi independenţa de gândire, le stângineşte iniţiativa şi putinţa de a se pronunţa şi ei în chestiile publice dela ordinea zilei.

N'o fi lucrul tocmai aşa de grav, — cum îl prezint eu, — poate, — (un răutăcios ar putea zice, nu, pentrucă noi nu am ajuns încă să avem, spre norocirea noastră! un ziar-ideal aşa de »bun«, încât să ne fi pus creerii tuturor la dosar) — dar că este adevăr în cele zise, — nu încape îndoială.

Ei bine, cu cât e mai bun un ziar, cu atât va trebui să stărue, ca să nu asfixeze judecata, voinţa şi independenţa de gândire a cetitorilor săi. Un ziar bun e un stâlp al societăţii, al neamului, al ţării. Iar cei fără judecată proprie, cei fără voinţă şi cei cari nu ştiu să cugete singuri — sunt primejdia societăţii, a neamului şi a ţării...

De aceea, repet, ziarul bun va lupta contra asfixiei şi anestesiei intelectuale a publicului mare. Ziarul bun nu se va mulţumi cu rolul unui foc artificial, care aruncă în toate direcţiile schinteile sale ca să satisfacă interesul momentan al publicului său oţios. — Ziarul bun, — cel ajuns să fie bun, — va trebui să ţină 'ndelete câte un amnar, cu care să mai lovească în cremenea, care este publicul cetitor, — pentru ca să sară şi de aci schintei de lumină, cari trezesc, înviorează, dau îndemnuri de gândire, de judecată şi de muncă intelectuală.

Da. — D-le Redactor!

Un amnar bun, pentru septuagenara »Gazetă«, — se impune.

Nu eu l'am inventat, — ziarele mari şi bune ale altora îl practică de mult. Şi e o plăcere să vezi ce snopi de schintei scot din cremenea intelectuală a publicului.

O fi amnarul cum o fi, dar cremenea e superioară. Nu are de a face. Se va face şi la noi. Azi o schinteie, mâne două, poimâne nouă. Şi la anul va veni şi snopul!...

* * *

Să angajăm dar la munca intectuală a publicisticei şi massele, cari gândesc şi judecă, ale cetitorilor noştri.

Vă propun deci, să urmaţi pilda frumoasă a multor ziare mari şi alese străine, cari deschid coloanele lor, pentru ca cetitorii, adecă publicul mare însuşi să contribue ca să se deslușească şi să se discute câte o chestie, ce ne interesează pe mulţi sau pe toţi.

Deschideţi o coloană a ziarului D-V. pentru aceste discuţii.

Chestii de discutat avem multe şi sper că se vor găsi şi mulţi, cari să-şi spună cuvântul lor.

Drept început vă propun chestiunea:

Care ar fi chipul şi mijlocul, pentru ca atât foile noastre cât şi cărticelele noastre menite pentru poporul dela ţară să pătrundă sistematic şi temeinic în toate satele româneşti şi să ajungă cu înlesnire la mâna celor ce au putinţa de ale ceti?

Publicaţi întrebarea în 2—3 numeri ai »Gazetei« şi fixaţi un termin pentru întrarea răspunsurilor. D-voastră nu perdeţi nimic, — iar cauza poate să câştige foarte mult.

Felicitându-Vă din inimă la jubileul D-V. singur în felul său în toată presa românească,

semnez al D-V. devotat

Sorcovă.

Atacul contra moştenitorului tronului.

Alaltăeri s'a ţinut o conferenţă a partidului independist dietal cu scopul ca să se stătuiască în cestiunea revizuirei regulamentului camerei.

Inainte de a trece la ordinea zilei a luat cuvântul dep. Otto Hoffmann şi a atras atenţiunea partidului asupra unui articol apărut înainte cu două săptămâni în „*Magyar Nemzet*«, subscris de G. *Ugron*, în care articol, după părerea vorbitorului, este ofenzată persoana moştenitorului tronului Francisc Ferdinand, şi doreşte, ca partidul să ia poziţie în această afacere.

Gabriel *Ugron*, care a fost de faţă, declară, că el ca maghiar e cu veneraţiune către regele încoronat. Oricine altul, care nu e încoronat şi pentru a cărui fapt nu are să răspundă, stă sub controlul publicităţii. Ca colaborator al pressei se crede îndreptăţit, de a-şi desfăşura părerile în public. O tendinţă îndreptată contra archiducelui Francisc Ferdinand poate să-i impute articolului său din »M. Nemzet« numai acela, care aduce în legătură cu el numele archiducelui.

In acest articol numele Francisc Ferdinand n'a fost pomenit. In lealitatea sa faţă cu regele ungar şi în credinţa sa faţă cu casa domnitoare nu va lăsa să fie sguduit, totuşi şi aceste sentimente au limitele lor, cari sunt a se respecta.

Fr. *Kossuth* spune, că partidul independist fiind partid constituţional, membrii lui sunt datori cu credinţă faţă de regele maghiar constituţional. Moştenitorul tronului stă departe de luptele politice. Nici un membru al partidului nu poate dori a-l trage în aceste lupte. Nimeni n'are motiv, nici drept a se îndoi în faptul, că moştenitorul, când va sosi timpul legal, se va încorona, va depune jurământul încoronării şi-l va şi ţinea, şi la rândul său naţiunea maghiară îi va fi credincioasă, ca faţă de regele maghiar constituţional. Nici G. Ugron n'a voit să provadă contrarul şi nici Hoffmann n'a avut intenţiunea de a trage la îndoială sentimentele constituţionale ale lui Ugron.

După acestea s'a trecut la ordinea zilei: cestiunea revizuirei regulamentului camerei.

Un interview cu ministrul de războiŭ al României. Directorul ziarului »Bukarester Tageblatt« a avut o interesantă convorbire cu d-l general Averescu, ministru de răsboiŭ, reîntors de curând din streinătate. D-l general Averescu a făcut între altele următoarele declaraţii: »Era foarte natural, ca profitând de şederea mea în Viena, să simt nevoia de a cunoaşte pe şeful armatei austriace şi de a solicita onoarea să fiu prezentat împăratului Francisc Iosif. Impăratul m'a primit într'un mod foarte afabil, s'a interesat de sănătatea regelui si a reginei şi a adus multe laude armatei române, care în cele mai grele împrejurări şi-a îndeplinit datoria«.

Cu privire la zvonurile răspândite prin pressă despre cesionarea arsenalului armatei române atelierului Krupp, ministrul Averescu s'a exprimat în modul următor:

— »Intenţiunea de a cesiona arsenalul armatei se agită de mult şi a fost discutată de mulţi din predecesorii mei. Nici un ministru de războiŭ, care de sigur cunoaşte interesele armatei, nu şi-ar da consimţământul pentru această cesiune, dacă nu ar fi încredinţat că o asemenea măsură e şi necesară şi folositoare. Dacă tratativele vor duce la un resultat favorabil, nu numai că interesele armatei nu vor fi păgubite, ci din contră ele vor fi servite, căci atunci se va putea fabrica în ţară materialul, care actualmente trebue adus de afară... Si cine garantează că în caz de războiŭ vom putea aduce din afară materialul de războiŭ?

Din Lugoş.

Canonicul Densuşanu — preot de 50 ani.

Capitlul catedralei din Lugoş, a avut o rară sărbătoare. Vrednicul lui membru M. Sa dl *Beniamin Densuşian* canonic, în luna trecută a împlinit 50 de ani de când este sfinţit de preot. Din acest incident mult meritatul muncitor în via Domnului s'a făcut părtaş de un mic dar de dragoste plină, serbare jubilară, care a decurs fără sgomot, în linişte, conglăsuind cu munca fără preget, ce-a arătat'o şi desvoltat'o şi jubilantul în decursul vremii lungi, de când slujeşte la altarul Domnului.

Jubileul s'a început cu serviciul divin din catedrală, la care a pontificat jubilantul şi a cântat corul catedralei.

După terminarea sf. liturgii membrii şi reprezentanţii onoratului capitlu, în frunte cu P. S. Sa dl episcop *Dr. Vasile Hossu*, s'au prezentat la locuinţa jubilantului, prezentându-i dorinţele de bine ale capitlului; imediat după dânşii a urmat delegaţia parochiei gr. cat condusă de P. On. D. George *Popovici*, protopopul unit al Lugoşului, iar după aceia alţi cunoscuţi şi prietini ai celui sărbătorit.

Ar fi cred la loc, ca să schiţez în liniamente generale, biografia jubilantului, care în mod tăcut şi nepretenţios, a desvoltat o activitate vrednică de remarcat pe terenul bisericesc.

Beniamin Densuşianu e fiu de preot român, născut în 24 Iulie anul 1829, în comuna Densuş, lângă Haţeg; studiile gimnaziale, filozofice şi teologice şi le-a făcut în Blaj, pe cari terminându-le la anul 1854, a fost ordinat de lector şi trimes ca profesor la cursul preparandial înfiinţat atunci în Haţeg.

La anul 1857 a fost sfinţit preot celibe şi trimes ca capelan la Lugoş, iar mai apoi ca preot în Liget şi Jebel, de unde a fost numit paroch şi protopop în Secărâmb la anul 1860.

De aici a trecut la anul 1875 ca paroch şi vicar la Haţeg, în ţara sa, unde a stat până în 1884 când a fost numit canonic prebendat.

In scurtă vreme, urcă toate treptele canonice, până ce 1901 ajunge în canonic lector.

In zilele de reşmiriţă din 1848, din cauza însufleţirei lui pentru idealul Românilor din acele vremuri, a fost urmărit şi prins şi chiar judecat la moarte, dar mai pe urmă graţiat în urma intervenirei unui bun cunoscut şi prietin al său.

Ca paroch în Secărâmb în anul 1865 a pus la cale înfiinţarea cassei bisericeşti, ajunsă azi la o frumoasă avere, iar ca protopop în acelaş an a mijlocit pentru bisericele districtului, partea cuvenită uniţilor din împrumutul de stat din 1854.

Pe vremea regulării dreptului de cârciumărit a stăruit de au căpătat acel drept 9 parochii, făcând astfel din venitul acestora posibilă înfiinţarea fondului protopopesc al Babolnei, ajuns azi la un capital însemnat.

In calitatea sa de vicar al Haţegului a muncit mult pentru regularea afacerilor şcolastice şi a luat din nou inventar despre averile bisericeşti şi scolastice din vicariat — lucru de altfel foarte de dorit şi în alte vicariate şi protopopiate.

Azi încă îl vedem aproape în fiecare Duminecă şi serbătoare servind în biserică pe lângă toată etatea sa înaintată de 78 de ani.

Să-l ţină D-zeu încă mulţi ani!

C.

Dlui canonic Densuşianu, care a fost întotdeauna un călduros sprijinitor al pressei noastre româneşti, şi care se numără între cei mai vechi abonaţi ai foaiei noastre, îi adresăm şi noi din parte-ne urări fierbinţi de sănătate, mulţămire şi viaţă îndelungată!

Viaţa la Bucureşti.

11 Ianuarie 1908.

Avem pentru fiecare an o activitate şi roade distincte, cari contribuesc să dea celor 365 zile trecute o aureolă de glorie sau un timbru de ruşine, după cum va fi fost şi anul?!... Sforţările ce se fac de un popor într'un an tind adecă fără legătură cu anii ce preced să grupeze într'un mănunchiu totul spre a forma o cunună?...

Aşa credem; sau cel puţin aşa ni se pare. Şi trec vremile peste noi, sau poate noi prin ele.

---

betejeşti; să-ţi fie cald... să nu-mi găsesc beleaua cu cumnatu 'mnetale... Dă, om sunt, mi-i grijă şi mie.. Flăcăii nu mai puteau de râs, se stăpâneau, şi-i durea mijlocul, tuşiau şi-l mâncau pe moşneag cu ochii, de drag ce le erau.

De sus razele soarelui cădeau ca în toiul verei, într'adins par'că. Nici o adiere de vânt, nimic; în depărtări se zăriau pâlcuri de oameni, ce se strecurau în lungul drumurilor din ţară. Un băetan privi bine şi spuse:

— Ian' uitaţi-vă, ceia trebuie să hie oamenii din Miclăuşăni. Se duc spre Roman.

Şi altul, spuse, aproape de urechia lui Moişă:

— Păi ce crezi; pe Iancu Bacalu, l'o stâlcit în bătăi.

Crâşmarul auzia, tăcea, supus, şi mergea înainte. Se topea de căldură, se 'nroşia, şi de sub căciulă îi picura sudoarea. Sarica îi ardea spatele. Şi mergeau înainte în nămiaza aceasta fierbinte.

— Ce mai veste, moşule? — făcu un copilandru, ce nici nu-i mijise mustaţa, şi care se luase şi el, aşa, după ceilalţi, de dragul lucrului.

— Aici erai, ghiavole? — îl întreba moş Simeon. Apoi se opri deodată şi se uita îngrijat la Moişă:

— Da ce şchiopătezi jupâne? Te-o strânge ciubota, că ce crezi, drum am făcut, nu glumă, ia descalţă-te!

Crâşmarul nici nu-i dete vremea să sfârşască şi, din mers, îşi trase ghetele, sărind intr'un picior, ca să nu întârzie.

Şi când Malca îl întrebă, îngrijată:

— Ce faci, tu, Moişe?

El îi răspunde repede:

— M'o bătut ghiata, Malcă, la picior. Taci acolo, nu-i nimică!

Un sgrunţur îl lovi la picior, şchiopătă. Atunci moş Simeon îl întrebă:

— Ce, jupâne, par'că te-ai pălit?

Moişă îl încredinţă:

— Nu, bade... mi-s'o părut numai că m'am înghimpat.

Flăcăii se uitau din urmă cum ţopăe crâşmarul, ferindu-se de sgrunţuri. Unul şopti:

— Ursu nu joacă de voie;

Şi moş Simeon răspunse încet:

— Mă, şi tumba se dă, de cumva i-om zice.

Pe marginea drumului se ridică dărâmăturile unui han. Păreţii erau aproape surpaţi; de unul rămăsese atârnată, într'un cui, o fustă; câteva găini ciuguliau printre bolovanii împrăştiaţi pe de lături, şi-un câine lăţos se ridică dintr'un colţ şi începù să latre furios.

Moş Simeon spuse:

— Jupâne Moişă, ia uită-te ce a rămas din hanul lui Bercu Pârjoală.

Un flăcău glumi:

— L'o pârjolit rău Costulenii.

Crâşmarul se uită, văzu colţul acela afumat al odăii în care fusese soba ce încălzise, odată, pe prietinul lui; privi la haina uitată în cui, îşi aduse aminte de petrecerea la care fusese şi el, într'o seară, aici în casa aceasta din care stăpânii lipseau, morţi, poate, în locul căreia acuma par'că flutura moartea, şi sufletul i-se strânse. De data aceasta îşi dete seama că purta cu dânsul ceva mai scump decât ori-ce, o comoară pe care n'o preţuise încă, aşa după cum se cuvenea, care făcea mai mult decât toate harabalele cu lucrurile lui, mai mult decât toţi banii ce-i înfierbântase pielea pieptului lângă care îi ascunsese, ceva mai de preţ decât orice: viaţa. Şi numai atunci îşi dete seama cât de mici îi erau suferinţele, ba cât de puţin îl năcăjise oamenii aceştia dimprejurul lui, care petreceau. Ar fi vrut să-i mai puie în spate greutăţi, să tragă în locul boilor la harabale, să facă ori-ce.

Glasul lui moş Simeon, răsări iarăşi glumeţ:

— Hai jupâne... pune-ţi ciuboata.... Da eu zic, dă s'o scoţi pe cealaltă, să-ţi răcoreşti piciorul... Aşa... brava jupâne... Iacă mai avem o palmă de loc.

Apoi se întoarse spre Tănase:

— Ia, zii, fătul tatii, zi o haiducească, să-i mai treacă şi jupânului aleanul.

Şi glasul flăcăului se împrăştià deodată, vioi, şi mlădios.

. . . .

Când ajunseră în marginea Tîrgului, crâşmarului nu-i venea să crează, că cele câteva pete albe îs casele, pe care le mai văzuse cu toate astea şi altădată. Hanul cumnatului era în margine de tot. O luară la stânga, şi intrară în ograda lui. Cumnatul nu era acasă, dar flăcăii se apucară repede să descarce.

Crâşmarul lepădă sarica, simţea o bucurie mare, o mulţumire cum n'avusese încă. Se pipăi, ca şi cum vroi să se încredinţeze că-i întreg. Mâna îi atinse buzunarul care suna şi-i aduse aminte de bani, şi deodată par'că-l cuprinse nebunia, se repezi la Malca, o luă în braţe şi-o sărută, o înăduşi de sărutări îngânând:

— Malcă, Malcă, noi am ajuns, am ajuns cu bine... noi ne-am mutat Malcă!

Ii venea să joace, să sară să sărute pe moş Simeon, să strângă în braţe pe flăcăi, şi să sărute boii pe boturile lor umede.

Apoi se duse repede, căută printre lucruri, luă o sticlă mare cu rachiu, spuse Malcăi să aducă şi-o ulcică, şi veni iarăşi, zicând nevestei:

— Ţine Malcă să cinstim pe dumnealor.

— Buun! răspunse bătrânul.

Cu sărbătorile Naşterii Domnului, cu Anul nou şi chiar cu Boboteaza s'au încheiat şi înmormântat şi poate chiar a trecut în Istorie un an şi bun şi rău. Bun pentru cei ce au folosit timpul muncind spre binele lor şi al semenilor, rău pentru cei cari au *trăit* numai şi au aşteptat trecerea timpului de care acum le pare rău.

A fost an bun, de frumoase lupte şi, în deosebi, de mai multe suferinţe, anul acesta pentru Românii din Ardeal şi din Ţara Ungurească; an de îmbărbătare de lupte şi de speranţe — şi de multe-ori nu în biruinţe imediate ce văd roadele luptei unui popor, ci în îndărătnicia cu care rămâne în rândul luptătorilor....

Şi înaintea biruinţelor mari şi mici astă virtute o doresc eu neamului meu, căci fără ea biruinţă nu se poate.

...A fost an întunecat, an de luptă de jale, dar şi un an de deşteptare, de speranţă şi lumină pentru poporul sătesc din România, acest an roşu, de revolte şi represiuni.

Şi cu cât va trece mai mult vremea, cu cât se vor scurge mai multe primăveri, cu atât mai mult ne vom deprinde să credem că aşa a trebuit să fie. Nici odată cel mulţumit sau cel rău nu crede suferinţei tale, dacă nu-i *spui*, iar ţărănimea şi-a spus cuvântul, nefericita, aşa cum s'a priceput. Şi din acele sbuciumări s'au ivit apoi şi isvorăsc tot mai mântuitoare speranţe entru fiii cei mulţi ai ţării şi pentru ţară.

*

Fiecare dintre proiectele de legi, înainte de a trece prin camere, trebue să-şi găsească duşmanii.

Legea învoielilor agricole şi a izlazurile şi-au găsit vrăsmaşi în rândul proprietarilor, cari în urmă tot au cedat, prin concesiunile ce li s'au facut în dauna legii, întru câtva, sau din alte pricini mici, dar numeroase.

Aceeaşi cinste a avut'o legea judecătoriilor de pace, care şi-a avut garda de onoare în trecerea ei prin Camere în opoziţia advocaţilor în parlament şi în afară. Şi cum legea încă nu e promulgată, lupta apărătorilor n'a încetat, în speranţa de a mai putea aduce legei oare-cari modificări înainte de promulgare. Şi ea se urmează în provincie aderând dinainte la greva, pe care congresul ce se va deschide la 12 Ianuarie, în Bucureşti, va urma s'o decidă. In unele oraşe din provincie, cum e, spre pildă Iaşii, advocaţii au fost contra grevei, care nu e potrivită cu demnitatea »apărătorilor« şi mai cu seamă cu rostul lor de »auxiliari« ai justiţiei. La Giurgiu cu toate acestea greva urmează înainte....

Şi fiindcă fuse vorba de grevă, trebue să amintim că mai face cineva... adecă nu grevă — opoziţie. Adecă întruniri, memorii, protestări, discursuri, mă rog cum să întâmplă în ori-ce opoziţie.

Şi ca să se cunoască că e vorba de greva *comercianţilor de beuturi spirtoase*, seria întrunirilor s'au reînceput (căci au mai fost!) la »Caru cu bere«.

Acolo se simt ca la ei acasă şi se pot pune din toată inima pe.... protestare.

Dar se crede că legea va trece, căci e una din cele mai bune şi mai folositoare.

*

Pentru literatura românească trebue să se însemneze aici pierderea lui Ranetti Roman, scriitor de origină Evreu, dar talent de seamă în generaţia care *a fost*. A fost răpus de anghină pectorală la vârsta de numai 55 de ani.

A scris puţin, dar valoarea scrisului său, este destul de înaltă ca să compenseze cantitatea.

Reuşit a fost poemul »Radu« scris în tinereţe, dar opera care l'a pus în rândul scriitorilor cu maturitate artistică, e drama »*Manasse*« scrisă prin 1900, dar apreciată mai mult şi jucată mai de multe-ori chiar la Teatrul Naţional din Bucureşti prin anul 1906.

Au fost mişcătoare cuvintele lui din urmă, spuse celui mai mare băiat al său.

Defunctul era bun pretin al lui Caragiale.

G.

Şi băură toţi, pe rând; atunci moş Simeon adăogă:

— Decât acu se cuvine să-ţi şi plătim rachiul ista, că ne-ai cinstit odată când am plecat.

Crâşmarul nu voi să primească:

— Vai de mine, bade se poate!

— Se poate! adăugă Malca.

Dar moş Simeon băgă mâna în chimir, scoase punga o deşertă în palmă şi numără, apoi zise:

— Lasă, n'aveţi grijă, că de-un rachiu ne-aţi mai lăsat dumneavoastră în buzunar; câţiva gologani tot s'o găsi. Iacă, na-ţi madamă.

Şi dădu banii Malcii, apoi se 'nchină şi zise:

— Acu noi ne ducem. V'am pus cu ghine în Tîrgu-Frumos! Mai rămâi sănătos mneatale şi balabusta.

Flăcăii scuturară şi ei din cap:

— Cu ghine!

Şi dădură să plece; dar moş Simeon se opri deodată, se'ntoarse, şi învârtindu-şi pălăria, smerit zise crâşmarului cu glasul prefăcut, şi trăgând vulpeşte cu coada ochiului la flăcăi:

— De cumva ăi vrea să te mai muţi aiurea, jupâne, trimite-ne vorbă, că venim tot noi, cu dragă inimă, să te ducem.

(„Convorbiri".) *Em. Gârleanu.*

ŞTIRILE ZILEI.

— 12 Ianuarie v.

† Georgiu Telescu. Din Lugoş ne vine trista veste despre încetarea din viaţă a canonicului Georgiu Telescu. Din incidentul acesta trist capitulul catedral gr. cat., din Lugoj a lansat următorul anunţ funebral:

Capitulul bisericei gr. cat. din Lugoj cu adâncă întristare face cunoscut cumcă Reverendissimul domn Georgiu Telescu, *canonic prebendat al bisericei catedrale din Lugoj, examinator prosinodal, asesor al sfântului Scaun consistorial*, etc., după un morb scurt, dar greu, provăzut cu sfintele sacramente, a reposat în Domnul, în 22 Ianuarie, 1908, la 10 ore seara, în anul 68 al etăţii şi 3 al canoniciei sale.

Osemintele pământeşti se vor înmormânta în cimitirul comun din loc în 24 l. c., la 2 ore p. m., iar sf. Liturgie pentru sufletul adormitului se va ţinea în biserica Catedrală, Sâmbătă în 25 Ianuarie a. c. *Lugoj*, 23 Ianuarie st. n., 1907.

Fie-i ţărâna uşoară şi memoria eternă!

Fasiunile asupra datoriilor intabulate pe case ori moşii. Cei ce plătesc interese pentru datorii, sau rente intabulate pe case şi pământuri, dobândesc un scăzământ al dării suplementare, adecă al aruncului după darea de casă şi pământ, dacă fac în timpul prescris de lege fasiunile lor asupra acestor datorii intabulate. Fasiunile se pot face până la **31 Ianuarie st. n. 1908** pe blanchete, ce se capăta la toate primăriile (antistiile) comunale şi se pot preda în decursul orelor de oficiu prevăzute cu datele şi cu subscrierea necesară. La cas de boală sau ivindu-se altă piedecă, din pricina căreia cineva n'a putut preda la timp fasiunea sa, celui împiedecat îi stă în drept a face o cerere de justificare, arătând causele, pentru cari a fost împedecat şi inaintând fasiunea datoriilor sale pe imobile până la **15 Februarie** n. c. tot la primăriile comunale şi la perceptoratele orăşeneşti. *Cel ce n'a înaintat fasiunea sa până la 31 Ianuarie n. sau n'a justificat întârzierea ei până la 15 Februarie st. n. 1908, pierde avantagiul* ce i-l dă legea pe acest an, adecă nu i-se mai scade nimic din arunc pe case şi moşii.

O volnicie nemaipomenită au săvârşit în ziua Sf. Boboteze opt geandarmi în frunte cu solgăbirăul Farago Istvan, cu ocaziunea alegerei de primar în comuna Covăsinţ (Bănat). *Preotul local Cure*, care a cerut solgăbirăului să pună în lista candidaţilor şi pe doritul poporului, *a fost arestat în mod volnic de către gendarmi, apoi insultat, bătut şi pus în lanţuri ca cel mai ordinar criminal.* In lanţuri a fost dus la Şiria, unde a petrecut noaptea în arest între bătăile şi insultele gendarmilor. A doua zi a fost ascultat de judele de instrucţie pe motiv, că s'ar fi »împotrivit contra autorităţilor« — apoi a fost pus pe picior liber. Acest caz de extremă bestialitate — suntem convinşi — că va fi adus în dietă de către deputaţii naţionalişti.

Reuniunea femeilor române din Braşov mulţumeşte şi pe această cale tuturor donatorilor, cari au trimis gratuit cărţi literare pentru înfiinţarea unei biblioteci în Internatul de fetiţe, ce-l întreţine Reuniunea şi anume: »Asociaţiunei« pentru 37 volume, D-lui Romul Sabadeanu, com. pentru 95 volume, D-lui Virgil Oniţ, direct. gimn. pentru 10 volume şi D-lui Nic. P. Petrescu, director de bancă pentru 8 volume. *Maria B. Baiulescu*, prezidentă.

Necrolog. Corpul învăţătoresc dela şcoala capitală ortodoxă româna din Lugoj ne anunţă moartea valorosului învăţător i. p. *Vasile Nicolescu*, în etate de 75 ani, după o activitate laborioasă de 45 ani pe terenul luminării poporului şi a pensionării sale de 13 ani.

Odihnească în pace!

Regele Svediei Gustav V, care a ajuns la domnire după moartea bătrânului Rege Oscar II, este omul veacului. Aceasta o dovedeşte hotărârea ce a luat-o de-a nu se încorona cu pompă mare. El consideră ceremonia încoronării, pe care de-altfel nu-o prescrie nici o lege, ca superfluă şi puţin potrivită cu spiritul modern. Cheltuelile considerabile ale unei astfel de ceremonii, i se par cu totul inutile. Regele a declarat însuşi, că la dorinţa lui personală se studiază acuma cum s'ar putea simplifica ceremoniile premergătoare încoronării. S'a mai zis, că nu doreşte nimic mai mult în ceea ce priveşte persoana sa, decât de-a purta o viaţă simplă şi puţin costisitoare, dar că acesta e un principiu, pe care e imposibil a-l aplica complect. Şefii statelor au de fapt un rol reprezentativ şi n'ar fi nici în avantagiul poporului nici în al ţării, ca regele să neglige acest rol în ceremoniile oficiale, în datinile şi obiceiurile stabilite. Aceasta atitudine modestă a Suveranului a făcut cea mai bună impresie în Şvedia, unde Gustav V, pe când era încă principe regal, a avut să lupte în contra reputaţiunei de sportsmann, ce i s'a făcut.

Balul din Predeal. In soara zilei de 19 Ianuarie v., 1908, se va da »un splendid bal« al funcţionarilor publici în Predeal (România), în marele salon al hotelului »Joiţa«, care va fi decorat a ala giorno. Rugăm pe onor. Public a ne onora cu prezenţa d-lor, unde va fi foarte bine distras de neuitatul artist din Ploeşti. *Comitetul.*

Socialiştii din Braşov au convocat pe ziua de Duminecă 13 Ian. v. ora 2 jumătate după amiazi o întrunire în berăria oraşului. La ordinea zilei este pusă chestiunea reformei electorale.

De vânzare un vulcan. Cine vrea să cumpere un vulcan? Este unul de vânzare. Şi ce fel de vulcan! Cel mai mare şi mai celebru dintre munţii vulcani ai Mexicului, numit Popocatepelt. Un sindicat american a fost cumpărat acest munte înainte cu câţiva ani pentru a exploata isvoarele lui de pucioasă. Intreprinderea a falimentat. Guvernul mexican oferă acum din nou exploatarea isvoarelor sulfuroase, situate la o înălţime de 500 urme peste nivelul mării, şi conţinând 148 milioane tone pucioasă. Avis amatorilor!

Muzica oraşului va cânta mâine în otelul »Europa«. Inceputul la orele 8 soara. Intrarea 60 b. In program este luată şi piesa »Amintiri de peste Olt« de Elinescu-Krause.

Avis. Mâine va fi deschisă în oraş numai farmacia d-lui V. Roth, de sub casina română

Reuniunea română agricolă din Sibiiu.

(A 19-a adunare generală.)

(Fine.)

In comuna Poplaca s'a făcut plantarea pomilor altoiţi (meri pătuli), dăruiţi membrilor de acolo; la plantare, pe lângă obştea de acolo, au luat parte trimişi din 5 alte comune.

In comuna Bradu la adunarea generală a 18-a, s'a tractat despre stupărit, despre cultura pomilor şi despre însoţirile săteşti.

In mai multe zeci de comune s'au împărţit pomi pădureţi, în total 15·800. Aproape toate comunele din cercul Sibiiu şi Sălişte au procurat cu preţ redus altoi (meri) din cei 8000 puşi de Reuniune în vânzare. Membrilor din 32 comune li s'au dăruit săminţe de nutreţuri măiestrite din cei 143 kgr. seminţe de trifoiu, napi şi luţernă, procuraţi de Reuniune cu cor. 190·77. Numeroşi proprietari cu locuinţa afară de comitat, au procurat cu mijlocirea Reuniunei, seminţe de zarzavaturi, nutreţuri măiestrite etc.

S'a lăudat hărnicia cârmacilor tovărăşiilor agricole din Apoldul-rom. şi Roşia-săs. şi s'a stăruit asupra importanţei însoţirilor de credit săteşti sistem »Raiffeisen«, arătându-se cum unele din însoţiri lucrează numai cu banii proprii (cu depunerile şi părţile fundamentale) şi cum la cele 12 însoţiri depunerile dau suma considerabilă de cor. 179.079.88.

S'au arătat lucrările făcute la şcoala practică de economie din Sălişte; s'a dat samă de colecţia din industria de casă (albumurile artistice de cusături şi ţesături ale Reuniunei; colecţia de vechituri, de brodării şi ţesături nouă; răsboaie şi cele 18 păpuşi costumate) etc. etc.

Raportul general s'a luat la cunoştinţă şi comitetului i-s'a votat mulţămită pentru hărnicie şi după cenzurarea socotelilor, s'a dat comitetului absolutorul.

Locul vacant din comitet s'a întregit prin alegerea dlui Aurel Coşciuc. S'a exprimat condolenţe pentru membrii răposaţi şi s'a votat mulţămite instit. »Albina« şi celorlalţi binefăcători ai Reuniunei.

După acesta membrul din comitet, dl N. Iosif, a ţinut o interesantă prelegere despre cultura raţională a viilor şi la boalele lor«.

Drept continuare a discursului dlui Iosif, a urmat vorbirea instructivă a dlui Aurel Coşciuc, care, începând cu culesul viilor, a trecut la tescuit, la îngrijirea vinului, la ţinerea în bună rânduială a pivniţelor, a vaselor la morburile vinului etc. etc.

La apelul secretarului câţiva fruntaşi din Câlnic s'au înscris în şirul membrilor Reuniunei, iar între cei prezenţi s'au împărţit un număr mare de cărţi economice din editura Reuniunei. Terminându-se adunarea, dl Simu mulţămeşte tuturor pentru binevoitoarea conlucrare şi dorind, ca sămânţa aruncată astăzi, să producă roadele dorite, declară adunarea generală încheiată.

La ora 3 şi $^{3}/_{4}$ d. a. ajunşi la masa bogată a învăţătorului pens. G. Rahovean, ne-am ocupat tot de afaceri de interes general şi am aflat cu multă părere de rău, că dacă afacerile româneşti din această comună bogată şi mixtă nu merg după cum ar trebui, cauza e indolenţa parohului nostru de acolo de o parte, iar de alta neînţelegerile dintre fruntaşii noştri din Sebeşu-săs., cari se resimt şi în cerc.

I—I

ULTIME ŞTIRI.

Budapesta, 25 Ianuarie. In şedinţa de eri a dietei dep. *Nagy* Emil şi-a motivat propunerea privitoare la *revizuirea regulamentului camerei.* In anul 1905, a zis Nagy Emil, o minoritate a devenit majolitate, care a luptat pentru ideia naţională. Puterea sistemului de azi nu-şi are rădăcina în sus ci în popor. Puterea aceastâ reprezintă idealele naţiunei. Ea trebue să fie asigurată, că majoritatea această îşi va putea realiza dorinţa. In cas contrar puterea se prăbuşeşte. Oratorul e convins, că disidenţii sunt buni patrioţi. După introducerea votului universal pot să între însă în cameră 20 socialişti, cari sunt în stare să împedece activitatea parlamentului. Prin urmare revizuirea se impune şi deci cere ca desbaterea propunerei să fie pusă la ordinea zilei.

Majoritatea primeşte propunerea. *Contra votează disidenţii şi naţionaliştii.* Preşedintele anunţă că terminul desbaterei se va fixa ulterior.

Budapesta, 25 Ianuarie. Camera a primit în general şi special proiectele de recruţi.

Budapesta, 25 Ianuarie. Ministrului Apponyi i-a succes a face pe deputaţii disidenţi să nu obstrueze proiectele de recruţi şi revizuirea regulamentului. Numai dep. Nagy György a declarat că va combate revizuirea, căutându-şi soţi de principii.

Budapesta, 25 Ianuarie. Desbaterea proiectului de revizuire a regulamentului a fost fixată pe ziua de 17 Februarie. *Desbaterea reformei electorale a fost amânată pe toamnă.*

Bucureşti, 25 Ianuarie. Cu începere de eri Banca Naţională a scăzut taxa scontului la 6% şi dobânda împrumuturilor contra depozite de efecte la $6^{1}/_{2}$%.

Proprietar: Dr. Aurel Mureşianu.
Redactor respons.: Victor Branisce.

Anunţ de licitaţie.

În 17 şi 18 Februarie 1908 se vor vinde cu licitaţie **obiectele** ce sau **amanetat** din 14 Nov. 1906 până inclusive 15 Ianuarie 1907 şi anume: sub numărul 15433—1906 până inclusive cu Nr. 671—1907, al căror termin au espirat şi nu s'au rescumpărat.

Licitaţia va avea loc in localul **Casei de zăloage**, dela 8 oare până la 11 oare a. m şi in cas de lipsă dela 2 până la 4 oare p. m.

Obiectele, cari se vor vinde, sunt: **Giuvaericale, Ciasornice de aur şi argint şi alte scule de aramă, Cioa e, Cositor, flanele, haine bărbatesti şi femeiesci, Cisme, Ghete şi altele**

Vânzarea se face în bani gata.

Rescumpărarea s u inoirea amanetelor se poate face numai cu o zi mainte de licitaţie.

În ziua vânzării cu licitaţie nu se permite nici intr'un chip a prelungi amanetarea.

Brassó 26 Ianuarie 1908.

[1—3]. Oficiul cassei de amanetare din Braşov.

„BANCA POPORALĂ“

institut de credit şi economii soc pe acţii în Alsó Árpás (Arpaşul-inferior.)

AVIS.

„Banca Poporală“, noul institut de credit şi economii soc. pe acţii în Arpaşul-inferior. începând cu 1 Martie 1908 acoardă credite cambiale, hipotecare şi pre obligaţiuni cu cavenţi in condiţiuni favorabile Primeşte depuneri până la 1000 coroane, cu 5% — iar depuneri mai mari şi stabile cu 6% plătindu-şi daree erarială.

Arpaşul-inferior, 22 Iaauar 1808.

2—2,30. Direcţiunea.

Preţurile cerealelor din piaţa Braşov

Din 24 Ianuarie 1908

Mĕsura sĕu greutatea	Calitatea.	Valuta în Kor.	Valuta în fil.
1 H. L.	Grâul cel mai frumos.	22	—
„	Grâu mijlociu . . .	21	—
„	Grâu mai slab . . .	20	—
„	Grâu amestecat . .	19	—
„	Sĕcară frumósă. . .	17	—
„	Sĕcară mijlocie. . .	16	—
„	Orz frumos	9	—
„	Orz mijlociu . . .	8	—
„	Ovĕs frumos. . . .	7	—
„	Ovĕs mijlociu . . .	6	80
„	Cucuruz	10	—
„	Mălaiu (meiu) . . .	10	—
„	Mazăre.	12	—
„	Linte	34	—
„	Fasole	11	—
„	Sĕmênţă de in . . .	20	—
„	Sĕmênţă de cânepă .	12	—
„	Cartofi.	2	—
„	Măzăriche.	—	—
1 kilă	Carne de vită . . .	1	12
„	Carne de porc . . .	1	20
„	Carne de berbece. .	—	72
100 kil	Sĕu de vită prόspĕt .	40	—
„	Sĕu de vită topit . .	62	—

Abonamente la „Gazeta Transilvaniei“

se pot face ori şi când pe timp mai îndelungat sau lunare.